Ahju ette halwal mulel.
Süs tuli juure jutulegi,
Tuli isa hiljukene,
Tasa pikka taadikene. —
„Mis sa nutad poega noori?" —
„„Mis ma nutan, taadikene!
Pühapäew püha pidasin,
Esmaspäew une magasin,
Teisipäew läksin teole;
Läksin maada kündemaie.
Kubjas möötis mördu maada,
Muile maada, heada maada,
Mulle maada, ääre maada,
Noore morga kuusikida. —
Läksin maada kündemaie:
Seal ma murdsin musta sarwed,
Seal ma wäänsin wärsi sarwed,
Poetasin pulli sarwed.
Lutt läks katki jupfatelles, —
Rane katki rapfatelles.
Nüüd lassin härjad laanikusse.
Süs tuli susi sorwikusta,
Laanest tuli laia käppa.

Ära kiskus kirju härja,
Maha murdis musta härja,
Ära söi söge mölemad!" —
„Ole waita, poega noori!
Küll toob mustik musta härja,
Küll toob kirjak kirju härja,
Küll toob kündik kündu härja,
Küll toob laadik laugu härja,
Küll toob krümik krüm̄u härja,
Punnik toob wana pugala." —

2). Wüna juures wüdan aega,
Ölle juures olen alles . . .
Ma oles kohe kodu läinud,
Ma oles ammu ära läinud,
Lähaks ära, ei läbeda.
Ma oleks tuas tudunud,
Omas majas maganudgi,
Pannud pea padja peale,
Painutand palaka peale.
Aga nüüd joon ma körtsis, —
Lakun körtsi laua peale,
Panen pea paku peale,